

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

LA BISBÉTICA DOMATA

CRÓNICA

LIQUIDACIÓ Y BENEFICIS

UN' altra fetxa gloriosa: el 10 de mars. ¡Oh afortunada y redemptora *Solidaritat catalana*, quántas ne contes ja de datas memorables, y quántas y quántas més te 'n apuntarás encare en ton llibre d' or!

¡La del 20 de maig: l' esclat radiant del *sentiment* de tot un poble!

¡La del 21 de octubre: la manifestació espléndida de la seva *rahó*, protestant contra l' iniquitat y l' injusticia!

¡La del 10 de mars: l' admirable ostentació de la seva *voluntat* enérgica y serena, demostrada ab fets incontrastables!

L' elecció del diumenje té una importancia colossal per las xifras abrumadoras que sortiren de las urnas: per haver incorporat á la causa solidaria á la major part de las massas obreras de la capital; per haver convertit en districtes francament solidaris el quint municipal, el Poble Sec, Sans, Hostafranchs, Gracia y la Sagrera; per haver donat un contingent de 32 mil vots, ab tot y tractarse de unas eleccions que no comprenían la totalitat de la urb y que per la seva índole administrativa may havían apassionat al cos electoral... Tot aixó val molt y significa molt, y no obstant, tot aixó pot ser es lo de menos.

Lo més gloriós de la jornada se troba en la forma correcta y ab la serenitat admirable ab que 'ls ciutadans exerciren el seu dret august, confiats en las sevas propias forsas. En aquest respecte, Barcelona se colocá diumenje al nivell de las primeras ciutats del mon. Duptém que n' hi haja un' altra, qu' en las circunstancias especiales en que las eleccions havían d' efectuarse, haja revelat may una possessió tan complerta de la seva conciencia colectiva.

¿No 's deya qu' era la nostra la ciutat dels cegos apassionaments y 'ls odis selvatjes, la dels crims terroristas, la dels perills constants, una ciutat, en fi, poch menos que inhabitable? ¿No hi havia qui, abusant de la paciencia y la cultura del poble barceloní, havia plantat fábrica de amenassas, alarmas y atentats? En els días que á la elecció precediren ¿no s' anunciava que 'l 10 de mars sería un día de dol per Barcelona? ¿No 's pintava al nostre poble com la representació de un remat espantadís, sense virtut cívica, imbécilment egoísta y poruch, com els doscents segadors gallegos del quiento que 's deixaren robar per sis bandolers perque anavan sols?

¡Ah! ¡Quína llissó més dura reberen diumenje els que haventse forjat aquests càlculs, se figuravan que sens més que intimidar se farían amos de Barcelona!

Perque tot el seu plan consistía en sembrar l' alarma desde primera hora. Se 'ls atribuía 'l propòsit de alterar l' ordre en els mercats, perque cada criada de servey sigués una propagadora del espant. ¡Y que han de sortir de casa seva 'ls electors pacífichs —se deyan— quan sápigam qu' en els mercats hi han hagut tiros! Y si no surten ¡quín copo farém en els colegis electorals!

Pero encare més socorregut que aquest medi, y sobre tot més factible y *terrorífich*, era 'l recurs de las bombas. ¡Las bombas! ¡El terror pánich dels bar-

celonins! Y bombas tinguerem. Una qu' esclatá en el carrer de la Canuda y duas més que foren recullidas en diversos sitis céntrichs de la ciutat... Pero també mancá l' efecte, ó millor dit l' efecte resultá contraproduhent.

Perque 'ls electors se llansaren al carrer, y no pera desferse en epilépticas indignacions, no pera malehir als malvats que las colocan, sino senzillament pera votar ab tranquilat, per' ofegar dintre de las urnas electorals els calculats efectes dels criminals enginys.

Ni un toch de clarí desperta en un exércit disciplinat l' atenció, que vá provocar en el gran exércit electoral, l' esclat de la bomba del carrer de la Canuda. Vist l' efecte totalment contrari als propòsits dels seus autors, que produhí aquest nou atentat, ara podém dir que Barcelona, ha vensut definitivament als terroristas.

*
* *

¡Espectacle hermosíssim! Brillava en el cel un sol de gloria y en l' esperit dels electors el sol de la més absoluta confiança. En tots els colegis, desde las primeras horas de la votació s' agrupavan els ciutadans, sense que 's promogués entre 'ls de un y altre bando 'l més mínim disturbí. Algún que altre incident sense importancia no deslluhí la magestat de aquell conjunt admirable.

Y las tayfas del garrot s' esmunyían, com ánimas en pena, del un al altre colégi, mitj avergonyidas. Per tot arreu trovavam á un poble enter que 'ls confonia ab sols una mirada. Y ells, els miserables, sentían tota l' influencia magnética de aquell mirar, inalterable, més valent que las llambregadas de l' ira ó del enuig, perque era més seré. Un mirar que semblava dirloshi.—A vosaltres, víctimas de un fanatisme imbécil, vos compadeixo; ara, en quant al qu' us ha encalabrinat, al qu' us fá servir de instruments de las sevas ambicions, ja li podeu dir de part del poble de Barcelona, qu' está ben cuyt.

¡Y tan cuyt com ha quedat! Derrotat en tota la línea, y ab las camas trencadas. Aquellas crossas, que al crit insolent de «¡quiero gobernar!» vá llansar un día ab urch, no tindrà més remey que tornarlas á recullir pera sortir coixejant de Barcelona.

La sentencia está dictada ja, y es inapelable.

Suposavam la senmana anterior que la primera jornada electoral sería una liquidació parcial que acabaría ab un *suma y segueix*, y que sols prejutjaría el resultat de la liquidació final. Pero la operació ha superat els nostres càlculs y la suma parcial resulta tan aclaparadora, que ja desde avuy pot Barcelona encaixar els inmensos beneficis de la liquidació total.

Beneficis de ordres diversos y de una quantía insuperable.

En l' ordre moral y social, Barcelona vá conquistar diumenje la pau del seu viure. Va afermar el reynat de la tolerancia y de la cultura, qu' es el distintiu de *Solidaritat catalana*. Va treure de combat als que ab els seus odis volían propagar l' incendi de la discordia. Va demostrar que 'ls llors del 20 de maig no s' assecarán may, ni podrán may servir de combustible ni fora ni dintre de la gran conjunció Solidaria. Tothom els venera com una sagrada reliquia.

En l' ordre polítich, Barcelona vá demostrar diumenje qu' era ja una República en marxa, y qu' está en vías de serho Catalunya entera. Perque 'l gran triomf barceloní 's convertirá en el triomf de la So-

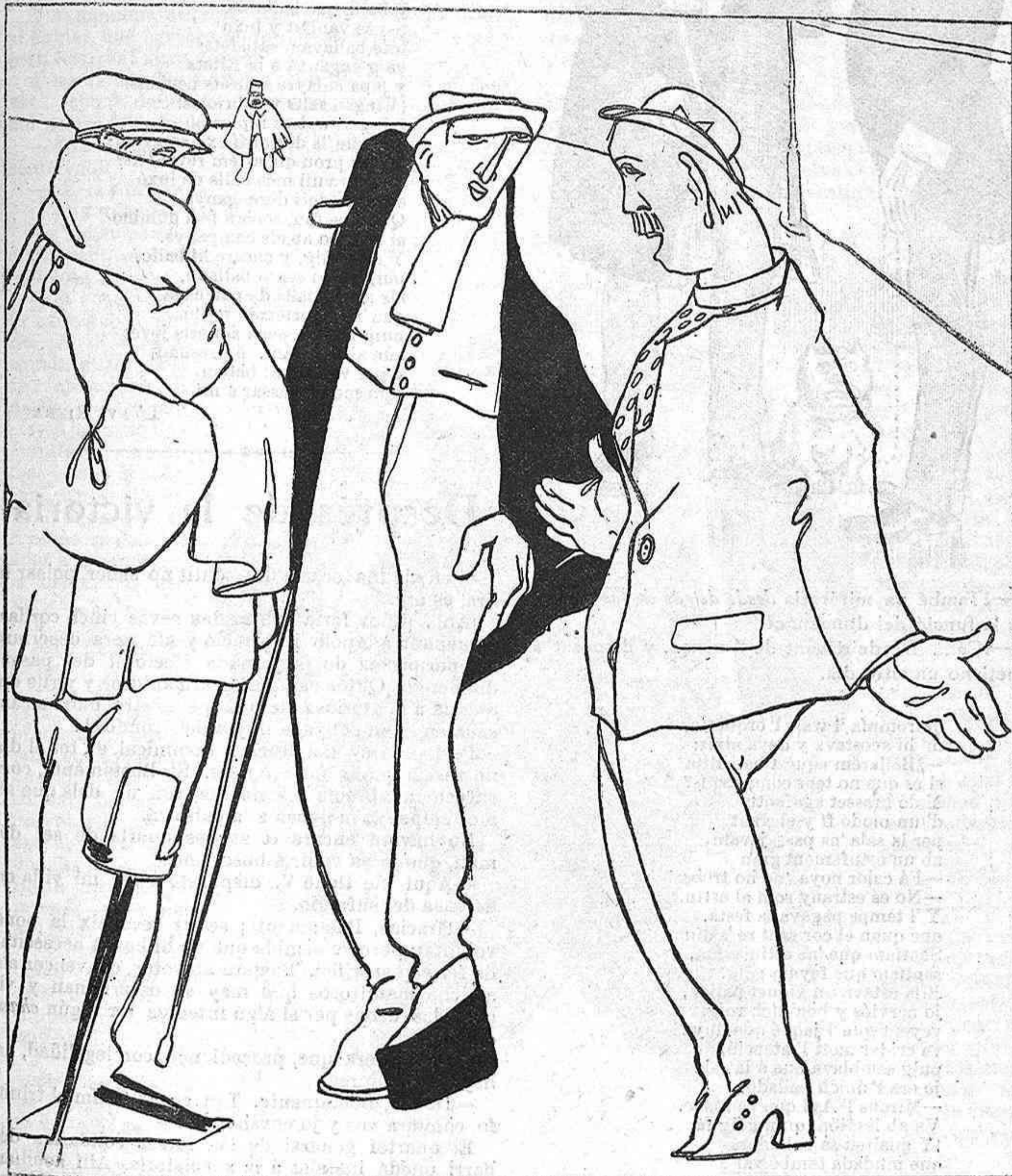
lidaritat en la major part, per no dir en tots els districtes de la regió catalana, en las próximas elecciones generales. Y si 's consegueix enviar á las Cortes un nutrit núcleo de representants de Catalunya, que 's mantingui unit, en tot y per tot, enfront de las oligarquías monárquicas, oposant la forsa que li dona l'apoyo de un poble viu y la llegitimitat de la seva representació, al impur engendrament dels encasillats, no hi ha dupte que *Solidaritat catalana* 's difundirá rápidamente per tot Espanya, y cumplirá 'l seu destí de redimirla y regenerarla.

P. DEL O.

VANITAT

Ab el meu jaqué de moda,
ab el coll alt de gomós,
la sabata enxarolada
y 'l *charmant* barretet ros,
trionfalment al ball entrava
sent l'enveja dels amichs,
tan bon punt la sinfonía
comensavan els musichs.
Prompte entrava la Riteta
ab un luxo enlluernador:
un vestit blanch estrenava,
que cap reina 'l dú millor.

LO QUE ARA 'S DIUHEN ELLS AB ELLS

—Quan las barbas de las elecciones provincials vejis pelar...
—Posa las de diputats á Cortes á remullar.

NOTA BARCELONINA

—¿També va mirársela desde detrás de las persianas la funció del diumenge?

—¡Cál... Desde davant de l'urna... y disposat á repetirho un altre día.

Ja rompía 'l wals l'orquesta,
m' hi acostava y deya aixís:
—¿Ballaréu aquest ball Rita
si es que no tens compromís?
Y de brasset agafantla
d' un modo fí y elegant
per la sala 'ns passejavam
ab un estufament gran
—Fá calor noya ¿no ho trobas?
—No es estrany som al estú.
Y 'l temps pagava la festa,
que quan el cor sent ré 's d'ú.
Sentíam que 'ns estimavam,
sentíam que feyam goig.
Ella estava un xiquet pàlida,
jo nerviós y bon xich roig,
veyent que 'l jaqué que duya
va cridar molt l'atenció,
puig semblava que á la sala
jo era l' únich balladó:
—Mireus l' Avi que va maco.
Va ab levitón ¡quín goig fá!
¡Y guaiteu sa balladora
que mudada també vá!
Y sentint aquests piropos,
entre que anava prou tou,
d' agafá 'l compás probava,
pro ¡ay fillets! ¿y 'ls peus qui 'ls mou?

Sort que al moment tocan *fusta*
y *pax vovis* ball finit,
la deixo á prop de sa mare,
dihentli mitj esporuguit:
—L' altre ball vindré á buscarte.
Y 'm contesta rihent:—¡Carat!
Bé haurém de torná á probarho.
¡Com que encare no hem ballat!
Calsats ja ab espardenyetas
varem aná á Sant Medí
qu' es un aplech que m' agrada
puig ballarem á desdí.
A l' era d' una masía
que hi ha á n' aquell encontorn
dos rústichs músichs tocavan
un clarinet y un fiscorn;
y allí botas y espardenyas
y faldillas de madrás
ab agrado 's barrejavan,
y balla que ballarás.
Sense vanitat y luxu
tots ballavam satisfets;
vaig enganxá á la Riteta
y ¡apa enlayre aquests peuhets!
¡Vingan salts y cabriolas!
¡vingan walsos repicats!
fins que 'ls dos al fí exclamavam:
—¡Ay prou qu' estém reventats!
Y no vull mes balls de luxu
en vista dels desenganys.
Quan ne fan, soch a fé 'l dómino
al cassino ab els companys.
Y sols vaig, y encare hi ballo,
puig m' hi sento balladó,
als grans balls de patacada
que 'm diverteixen milló,
puig me fan pena aquests joves
que al ball van... á presumí,
y per vanitat ni ballan
com me va passar á mí.

L' AVI RIERA

Després de la victoria

Si en alguna ocasió he sentit no saber polsar la lira, es ara.

¡Ah!.. ¡Cóm faría vibrar las sevas cinch cordas, demanant á Apolo inspiració y alé pera descriure las peripecias de la jornada electoral del passat diumenge! ¡Quíns cants més armoniosos y virils dedicaría á la gloriosa victoria pel nostre barri alcançada en la empenyada lluyta dels comicis!..

Pesi á la lley del descans dominical, en tot el día no varem parar un moment. El Bustamante, com succeheix ab tots els neófits, fou un dels que ab més empenyo 's llensá á la palestra.

No havían encare tocat dos quarts de set del matí, que ja va venir á buscarme.

—Aquí me tiene V., dispuesto á dar mi vida en defensa del sufragio.

—Gracias, Bustamante; se us reconeix la bona voluntat; pero 'm sembla que no hi haurá necessitat de fer cap sacrifici. Bastará ab votar, convéncer als amichs mandrosos que may se determinan y vigilar las urnas per si algú intentés fer algún *chanchullo*.

—De manera que, procediendo con legalidad, no hay temor de res?

—De res, Bustamante. Tan segur tením el triunfo, com ara vos y jo enrahoném.—

El quartel general de las forsas solidarias del barri quedá instalat á la xacolatería. Allí acudían els que necessitavan un consell, una instrucció, un pretext qualsevol pera exteriorisar la seva devoció á la *idea*.

—¿Qué se sab?— deya un, entrant y adoptant l' ayre misteriós propi dels grans moments històrics.

—Per ara tot marxa bé. El clero, las forsas vivas, l' element neutre, las Tres classes de vapor, la Internacional, la francmasoneria... tothom está al costat nostre y vota com un sol home la candidatura que se li ha entregat.—

A lo millor arribava un emissari, corrent y esbufegant com una locomotora.

—¡Auxili!

—¿Qué succeheix?

—El nostre interventor de la secció onze s' ha olvidat el mocador de mocar... y 's veu obligat á sonarse ab els dits... Diu si voldrían fer el favor de deixarn'hi un, porque si nó, haurá d' arribarse á casa seva...

—¡Nol! Res d' abandonar l' urnal.—

Y al moment, un, deu, vint mocadors eran oferts al enviat, que agafava el que primer li venia á má y sortía corrent altra vegada.

A las dotze, las noticias que de la elecció anavam rebent deixavan ja pressagiar la immensitat del nostre triunfo.

—A la secció A—deya un—lo menos tenim doscents vots.

—¿Y 'ls contraris?

—Una miseria.

—¿Y cóm se sab aixó, sent el vot una cosa secreta?

—El vot sí, pero la cara del votant no. ¡Ab l' ayre 's coneix si un elector es solidari ó del bando enemich!

—A la secció B—manifestava un altre—acaba d' ocórrehi un incident. Una dona que té l' home malalt ha anat á preguntar á la mesa si la deixarian votar en nom d' ell.

—Li haurán dit que nó...

—Es clar. Llavors la dona ha protestat, manifestant tota furiosa que si 'l candidat solidari perdía d' un vot, ella podria anular la elecció, donchs tot se deuria á no haverli permés votar pel seu home.

—Digueuli que quedi tranquila, que no 'ns vindrá d' un vot, ni de cent, ni de mil.

No varem equivocarnos. Tocaren las quatre, comensaren els escrutinis... y á las set del vespre coneixiam ja totala magnitud de la nostra

aplastant victoria. ¡Set candidats presentats, set triunfants! Si més n' haguessin posat á la llista, més n' haurían fet sortir de l' urna, com deya el fuster.

—¡Hural! ¡Glorial! ¡Viva Espartero! ¡Aleluya! ¡Aún hay patria!...

La xacolateria semblava una gabia de bojós. Ens felicitavam els uns als altres, ens estrenyiam las mans, ens besavam... Jo, sense saber ben bé lo que 'm feya, en mitj de aquella patriótica confusió vaig abressar tres ó quatre vegadas á la xocolatera, xicota per cert molt guapa y digna per tots conceptes de figurar en las filas de la Solidaritat.

—¡Amichs!—crídá un:—¡Aixó hi ha que celebrarhol!

—¡Sí, sí; celebrem'hol! Armém un concert y entoném un himne á Catalunya triunfant y cuberta de gloria.

¡Concert heu dit!... Lo qu' en realitat varem armar sigué un escándol; naturalment, un escándol de bon género, d' aquells que honran als que 'ls promouhen y son una patent de dignitat y virtut cívica.

L' un tocava l' acordeón, l' altre la guitarra, aquést las castanyolas, aquéll el pandero... «¡Visca la Solidaritat!... ¡Allons, enfants de la patrie!... Si Torrijos murió fusilado...» Tothom cantava, tothom reya, tothom en una ó altra forma expressava el seu entusiasme, pur, franch, desinteressat, saturat de senzillés veraderament catalana.

Vegin si la sargata sería grossa, que 'l municipal de la plasseta, alar mat, va arribarse fins á la xocolateria, creyentse que qui sab lo que passava.

—¿Qué ocurre?—va dir, trayent el cap per la vidriera entreoberta.

—¡Nadal!—va respondreli el Bustamante, qu' era un dels més soliviantats:—Ocurre que el pueblo de Barcelona empieza á entrar en el concierto europeo... ¿Quiere V. tomar parte en él?

Y al dirli aixó, ab serena magestat, li allargava la guitarra.

A. MARCH

Crit del cor:

—Francament, señor Doctor, no entench la seva manera de curar.

—Per qué?

—Ahir me recomenava evités tota mena de disgustos, y avuy m' envía 'l compte.

¡JA TORNA Á ANAR AB MULETAS!

Lo que no tornarà més, es á governar.

Una máquina para confessar

—Ingrui, eh? Cregui que Mossen Geroni se'n alegrará y convé molt que 's distregui.

—Per poch que puga passaré aquesta tarde.

Aixís terminá la conversa que sostenia ab la senyora Cristina, una bona persona, modelo de majordonas discretas y de mestressas de sa casa.

Y no vaig faltarihi; la mateixa tarde, á l' hora del café, aquell amich capellá 'm re-

bía satisfet y content, ab els brassos oberts. Després de paladejar una copeta de *Chartreuse* ens encaminarem al seu quarto d' estudi, més sagrat y menos vist que 'ls temples del Thibet.

En els últims sis mesos que l' havia deixat de visitar Mossen Geroni s' enmagrí considerablement. Parlava ara ab més vehemencia que avants, y 'ls seus ulls, de vivor extraordinaria, s' inmovilisavan á ratos com si l' ánima que per ells s' esbargia fos absorbida á l' interior per una forsa oculta. Ja no eran els llibres de teología que s' ensenyorían de la seva taula d' escriure; eran llibres de mecánica, folletos sobre problemas d' electricitat y planos y dibuixos lineals que aquí y allá, de tort y de través, denunciavan el treball y l' activitat de que eran probas.

Y com jo fes una suspensió, mirant aquell escampall de papers damunt del escriptori, Mossen Geroni 'm surtí al pas ab las següents explicacions:

—Ja ho veu, he deixat corre la Teología y m' he tirat de cap á las Ciencias físicas. Estich plé d' entusiasme pels meus nous estudis. La electricitat, el magnetisme y sobre tot la mecánica 'm tenen enamorat.

Y afegí ab veu més baixa:—He robat horas al descans, he passat nits y días enters encasquetantme Ciencia y més Ciencia, y al últim l' he dominada. ¡Soch inventor! Preparis á sentir revelacions sensacionals.

Alsantse llavors del silló que ocupava, ajusta ab cuidado y suavitat la porta, gira la clau al pany y acostantse'm de nou ab misteriosa cautela, prosseguí:—

¿Vosté ha sentit parlar de las armonías entre la Religió y la Ciencia? Donchs bé, jo las he descubertas, jo las posseheixo, jo las puch demostrar. Me costa gastarm'hi el cervell y els ulls, me costa diners, molts diners, en llibres, en periódichs, en planos y en modelos. Pero he triomfat, ho dich á boca plena, ¡he triomfat! Jo he posat la Ciencia al servey de la Iglesia. ¿Probas? ¿Vol probas?... ¡Miri!

Y al dirme aixó, obra d' una revolada un armari, mostrantme en son interior un trasto estrany qual objecte no puch desxifrar.

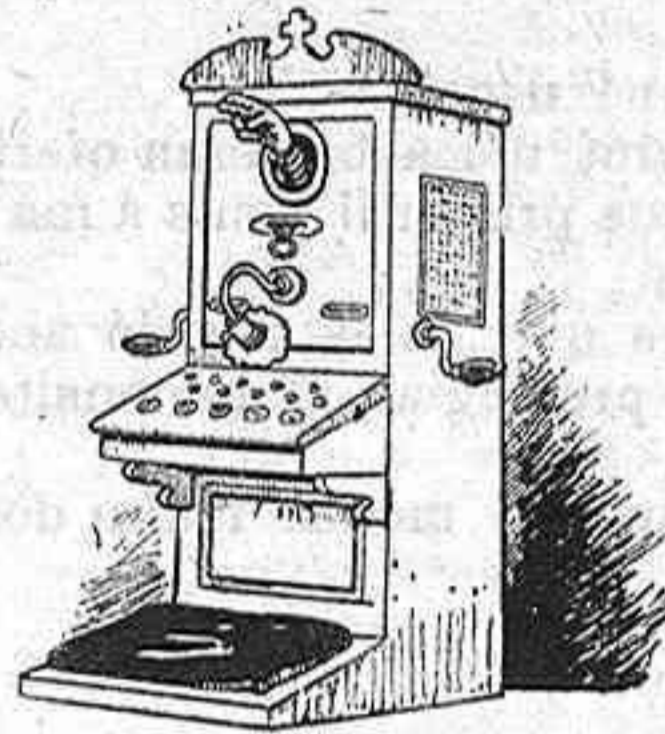
—¡Mfrisse'li! Ja pot mirarse'l. Els sacerdots virtuosos no tenim fills carnals; en cambi hem de tenir y tenim fills de la nostra inteligencia. Aquí té'l meu, del qual n' estich orgullós. ¿Pregunta aixó qué es? ¿Vol saber aixó de qué serveix?... Aixó es una máquina para confessar.

La estupefacció va dominarme. Mossen Geroni dret, revenxinat, ab la má dreta apoyada á l' armatosta filla seva, estava esgroguehit, tremolós, com si un atach d' estranya febre li invadís el cos. Pujava sa veu de tó, guspirejáveli de nou la vista y, movent enlayre la má esquerra, reprengué la prédica com un catedrátich al mitj de l' aula.

—Aquí té vosté 'l nou aparato: aquí té la maravella del present sigle. ¿Qu' es la confessió? La bugada de l' ánima. Si 'ls nort-americanos netejan la roba mecánicamente, ¿per qué mecánicamente no hem de purificar las ánimas? Aquí té, donchs, el Confessionari mecánich.

¿Ventatjas del aparato? Saltan á la vista. Facilitat pels pobres pecadors. La máquina no 's cansa; á qualsevol hora está á punt, tant funciona servint un cop al día

com quatrecentas vegadas. Supressió de tota indiscreció: la máquina reb els pecats, pero no 'ls conserva. Prestará serveys escepcionals en temps de Quaresma y en épocas de Missions, quan hi haja aglomeració de feyna. Allí hont contin ab poch clero, un parell de maquinetas d' aquestas serán el descans del rector y dels vicaris. Més ventatjas encare: en poblets escampats, allí hont un sol capellá té á son cárrech varios núcleos de població, diferentas sufragáneas á las quals difícilment pot atendre, la máquina de confessar el suplirá perfectament. Beneficia als sacerdots suprimintlos las confessions empalagosas de las penitentas rondalleras y 'ls hi estalvia las malas bravadas dels que tenen l' alé pudenta, dels que han menjat alls ó cébas, etc., etc. Y per fi, la impietat no podrá dir may més que 'l confessionari es lloch d' explotació, perque aquesta máquina ni tan sols una moneda de deu céntims necessita para funcionar. Fins aquí he portat la meva delicadesa.

Ara aném al mecanisme. ¿Veu? Fíxis'hi bé. L' aparato es un conjunt mixte de máquina d' escriure, de máquina de contar y de báscula y ruleta automáticas. La forma es de un confessionari usual, al que va adossat un reclinatori. Tant bon punt el penitent s' agenolla en aquest, l' aparato funciona y ja está en marxa. S' encén un llumet eléctrich en el pupitre que hi ha al damunt de dit reclinatori y quedan ben

visibles els quinze botóns ó pulsadors que ofereix, distribuïts per l' ordre següent: 10 superiors (marcats ab xifras romanas) para 'ls deu manaments de la Lley de Deu, y 5 inferiors (senyalats ab números arábichs) perteneixents als cinch manaments de la Iglesia. El pecador apreta 'l botó corresponent al pecat de que s' acusa, repetincho tantas vegadas com ha comés el mateix pecat. Y aixís successivament ab las altrás faltas.

Fet aixó, la feyna es acabada. Dona volta á la maneta del costat dret y per una esclatxa li surt un *ticket* ab la penitencia marcada: tantas parts de rosari, tants parenostres, etc., etc. (Aixó es degut á la maquinaria interior que compta matemáticamente y dona tal ó qual cástich segons quals sigan els pecats y quantas las vegadas, lo qu' es una garantia d' imparcialitat pel feligrés, ja que la máquina li imposa la penitencia sense prevenció de cap mena, ni simpatías ó antipatías personals).

Després dona volta á la maneta esquerra y li surt el butlletí acreditatiu d' haver cumplert ab la parroquia.

Y luego, estirant una anella, per una tercera esclatxa, surt la estola que s' arronsa y s' amaga de nou al estil de las cortinetas del tramvías aixís que 'l pecador la deixa solta. Pero, com está mecánicamente en combinació ab el bras que 's veu al damunt, al estirar dita anella, per uns moviments molt ben estudiats de báscula verticals y laterals, se mou de dalt á baix y d' esquerra á dreta donant la benedicció.

Quan el feligrés se posa dret, la maquinaria para. Y com tot vá ab els seus engranatges corresponents, á dins s' hi marca 'l número de personas confessadas, lo que pot aproffitar el párroco para saber si 'ls fidels freqüentan ó no aquest sacrament.

Ara parli. ¿Que li 'n sembla d' aixó?

—Un prodigi de la mecánica y un enginy marvellós aplicat á la pietat.

—Sí ¿eh? Donchs el Senyor bisbe no es de la nostra opinió.

¿Sab com m' ho han pagat el recrearme las cellas? Retirantme las llicencias para dir missa. ¿Y sab que 's pensan que soch? ¡Un ximple! Ahir mateix, d' ordre de Sa Il·lustríssima vingueren á visitarme el President de la Confraría de Sant Cosme y Sant Damiá y el metje de las Cucurullas.

¡Aixís premían la meva tentativa armonisadora de la Fé ab la Ciencia!

XAVIER ALEMANY

ESPURNAS ELECTORALS

—Dispensi que no li haji liquidat la factueta; ja passaré un día d' aquestos...

—¡No, home, no! Déixiho corre. Desde diumenge, estém en paus.

—¿Per quí portas dol?
—¡Per la nostra candidatura!

PRINCIPAL

D' un fragment de *Jesús de Nazareth*, d' en Guimerá, se n' ha fet l' obra que porta 'l títul de *La resurrecció de Llátzer*, y que produheix una emoció intensa. El poeta, el músich Morera y el pintor, qu' es el malaguanyat Soler y Rovirosa, se completan en aquest quadro escénich, del qual l' empresa Graner, ab molt bon acert, n' ha fet un exquisit plat de Quaresma.

**

La pianomanía, tan generalisada, es una endemia que

ja constituheix un perill pera las familias y una amensassa constant pels entussiasistas de la música verdadera-ment pianística.

Aquesta plaga social sofreix exacerbacions y, d' época en época, apareixen y s' atropellan en els escenaris pianistas y pseudo pianistas de totas classes y condicions per' aspirar al elevat lloch de concertistas de piano. Molts son els que ab voluntat y perseverancia hasta al sacrifici, si vostés volen, arriban á dominar la técnica viciosa ó virtuosa del teclat, pero poch els que conquistan el títul d' artistas.

Las lleys del esperit son las que regeixen las del art. A tal ánima, tal expressió. En art es precis sempre, sempre, produhir emoció ó entussiasme sens el qual no 's pot ser artista.

Las hermosas mans de la Srta. Sicard feyan repercutir las cordas del piano á impuls d' un sentiment de candor gris, tot ell propi d' una ánima puríssima y virginal que mideix pel mateix raser Beethoven, Chopin, Schubert, Mendelshon y Saint-Saens.

La seva expressió sobre 'l piano es d' una finura encantadora que li valgué la consideració y 'ls aplausos de la molta concurrencia de compatriotas que assistí al Teatre Principal per escoltarla.

**

El tercer concert *Lassalle* fou un nou triomf pel mestre director. Veritat es que 'l programa era dels que posan á proba una batuta, tant per la varietat com per la importancia y mérit de las composicions

La *sinfonia en re menor* de César Franck, obra profunda y delicada al mateix temps, d' un cayent originalísim y que porta la personalíssima marca de fábrica del autor, va ser interpretada ab senzillesa y claretat lo qual proporcioná al selecte auditori el gustasso de assaborir tota la exquisitat del seu misticisme. Sobre tot l' *allegretto* y el *final* varen ser dits per l' orquesta ab tal justesa y tal relleu que provocaren el general entussiasme.

Y al éxit d' aquesta sinfonia cal afegirhi l' obtingut per la trilogía «Wallestein» de 'n D'Indy, obra que no era desconeguda dels nostres filarmónichs quíns agrahirán

«CACHEO»

—¿Lleva V. armas?
—Sí, senyor: una, de foch. Y ab el seu permís, la vaig á carregar.

segurament al mestre Lassalle la bona pensada de haverse deixat paladejar novament.

Igualment s'aplaudiren las demás pessas del programa entre las quals hi figurava com á novetat una *Sinfonia Romántica* de'n Thville, compositor expontani y de regular inspiració.

En resúm: una vetlla artística ben aprofitada.

TÍVOLI

L'opereta *San Toy* de Sidney Jones no es una gran cosa, y ha tingut además la desgracia d'ésser posada en escena després de *Los Saltimbanquis*, que son l'èxit de la temporada.

Apesar del excés qu'en ella's fá del *Cake walk*, vá resultar generalment aburrida.

NOVETATS

La famosa companyia siciliana ha terminat las sevas funcions. ¡Y qué depressa han transcorregut!

En aquesta segona serie, després de reproduhirse las obras mes aplaudidas de la primera, se presentaren com á novetats las següents:

Marinera, monólech de'n Dicenta, que l'Aguglia Ferráu digué en castellá, fent gala de alguna cosa mes que una admirable facultat de assimilació, donchs li doná una intensitat y un relleu extraordinaris.

L'*operatio sindaco*, melodrama de Sinápoli, d'assumpto adotzenat y molt escás valor literari y escénich, á pesar de lo qual tant la Mimí Aguglia, com en Grasso, com si's complasquessin en vencer dificultats, no sols el feren passar, sino que además hi conquistaren merescuts aplausos.

Paura, sugestiú quadret de'n Víctor Rahola, traducció de'n Xavier Godo, que proporcioná á n'en Grasso un èxit complert, pera enmotllarse admirablement á las sevas extraordinarias facultats.

La companyia siciliana al anarse'n de Barcelona deixa una espléndida estela de fondas emocions y de brillants recorts. Vingué aquí modestament y desde'ls primers días lográ escalar las alturas sols assequibles á las grans celebritats. La despedida que li dispensá'l públich, sigué tan carinyosa com entussiasta.

CATALUNYA

Los abejorros, comedia de D. Brioux, traduhida per Pedro de Aragón (Martínez Sierra). Es una obra lleugera y bastant entretinguda, pero tant per l'assumpto com per l'índole dels personatjes resulta algún tant exótica, y no enganxa al públich ni molt menos.

Fou posada en la funció á benefici de la Sra. Nestosa, y com á fi de festa's representá la comedieta *Despedida cruel* de Benavente, molt ben parlada com totas las de aquest autor, pero excesivament convencional.

Un'altra traducció del mateix Martínez Sierra: *Triple-patte*, comedia en 5 actes de Bernard y Godfernaux, graciosa pintura de un home irresolut, al qual tothom fá ballar de la manera que vol y que dona péu á un sens ff d'escenas graciosas y de un ayre cómich molt acertat. El públich s'hi fá un bon panxó de riure.

GRANVÍA

La pesadilla (lletra de Boada y Castro, música del mestre Chapí). Ni que'ls autors s'haguessin proposat escriure aquesta obra perque servis de narcótich, haurían estat mes acertats. Res mes propi pera fer dormir. Es una verdadera *pesadilla*, y en aquest concepte'l títul li está que ni pintat.

EN ELS DEMÉS TEATROS

Al Nou s'han posat dos obretas que han sigut ben rebudas: una d'ellas *El redoblante*, lletra del Sr. Cacho, música de la Srta. Mercé Ubach: l'altre *El clavel de sangre*, original dels Srs. Jover y Oltra ab música del mestre Costa y Noguera.

A *Apolo* s'ha estrenat *La eterna historia*, una producció passadora, que té punts de semblansa ab tantas y tantas altras com se posan en escena en aquests teatros de Deu ó del diable.

N. N. N.

TIL-LA PELS NERVIS

—Dongui'm cinch céntims de til-la.
—No la puch servir.

—¡Ay, ay!...
¿Que s'ho han dit?.. ¿Tampoch ne tenen?
Donchs ¿cóm m'ho tinch d'arreglar
per trobarne?.. Fa mitj' hora
que'm passeio amunt y avall
y tothom diu la mateixa...

isi qu'es un cas ben extrany!
—¿Ja ha probat en 'quella tenda
de la vora del xanfrá?

—Allí nó; pro, en ff, m'hi arribo,
á veure si allí'n tindrán.

—Deu la guard... ¿Que tenen til-la?
—Nó; no, senyora.

—¡Ay, carám!...
—Dilluns varem acabar-la...

—Donchs, ¿cóm m'ho arreglo?
—Veurá...

¿Ja ha anat á cal herbolari?

—¿Ahónt n'hi ha un?
—Allá baix;

miri... ¿veu aquella casa
que té aquells balcóns tan llarchs?
—Sí, senyor.

—Donchs á n'els baixos
veuré la mostra...

—¡Mal llamp!
Ja comenzo á estar rendida

de tant buscá y rebuscar...
Moltas gracias...

—No's mereixen.
—¡Ay!... Estich tota suhant.

—¡Bon día tingui!
—Bon día.

—¿Que té til-la?
—S'ha acabat.

—¡Aixó ja passa de ratlla!
Pro, ¿cóm s'explica?...

—Molt clar:
vosté, encar que sigui dona,
crech jo que s'haurá enterat
que'l diumenge, á Barcelona,
molta gent va aná á votar...

—¡Ay, si, senyor!... No m'ho expliqui
que tinch al marit malalt
desd'aquell día.

—¡Caracul!
—Y que treu foch pels caixals...

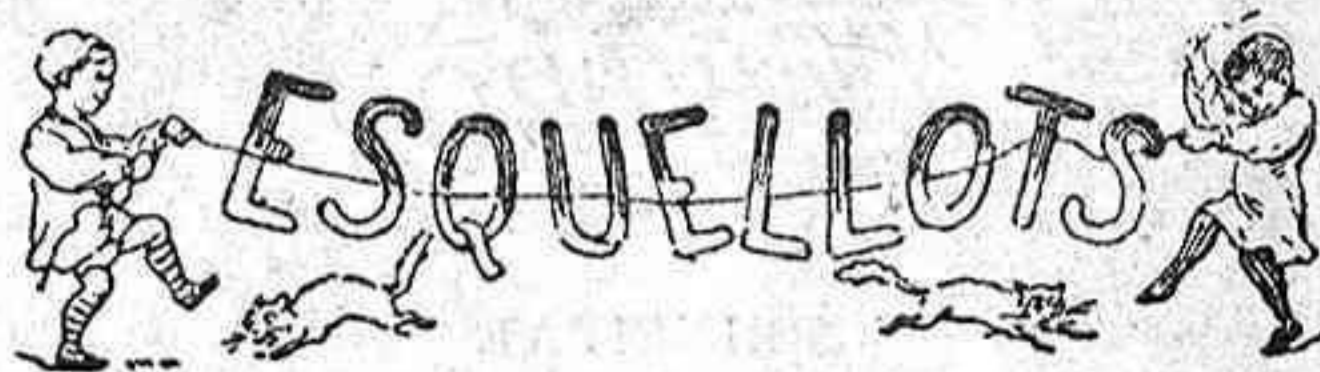
—¿Qu'es dels... que van quedá en terra?
—Jo no ho entench, pró, es el cas

que, desd'aquell jorn, els nervis
ni un moment li han sossegat
y clou els punys y renega...

—Ho sento molt, pro el dimars
vaig quedarme sense til-la
després de vendre'n sis sachs...

—Bueno, passiho bé.. y dispensi.
—De res, dona... ¡vol callar!

MANEL NOEL

Una senyora, esposa de un amich meu, que'l diumenje no va sortir de casa, per allá á la una de la tarde, hora en que cada festa acostuma á visitarlos, va dirme:

—Que sigui la enhorabona. Ja sé que la *Solidaritat*
guanya en tota la línea.

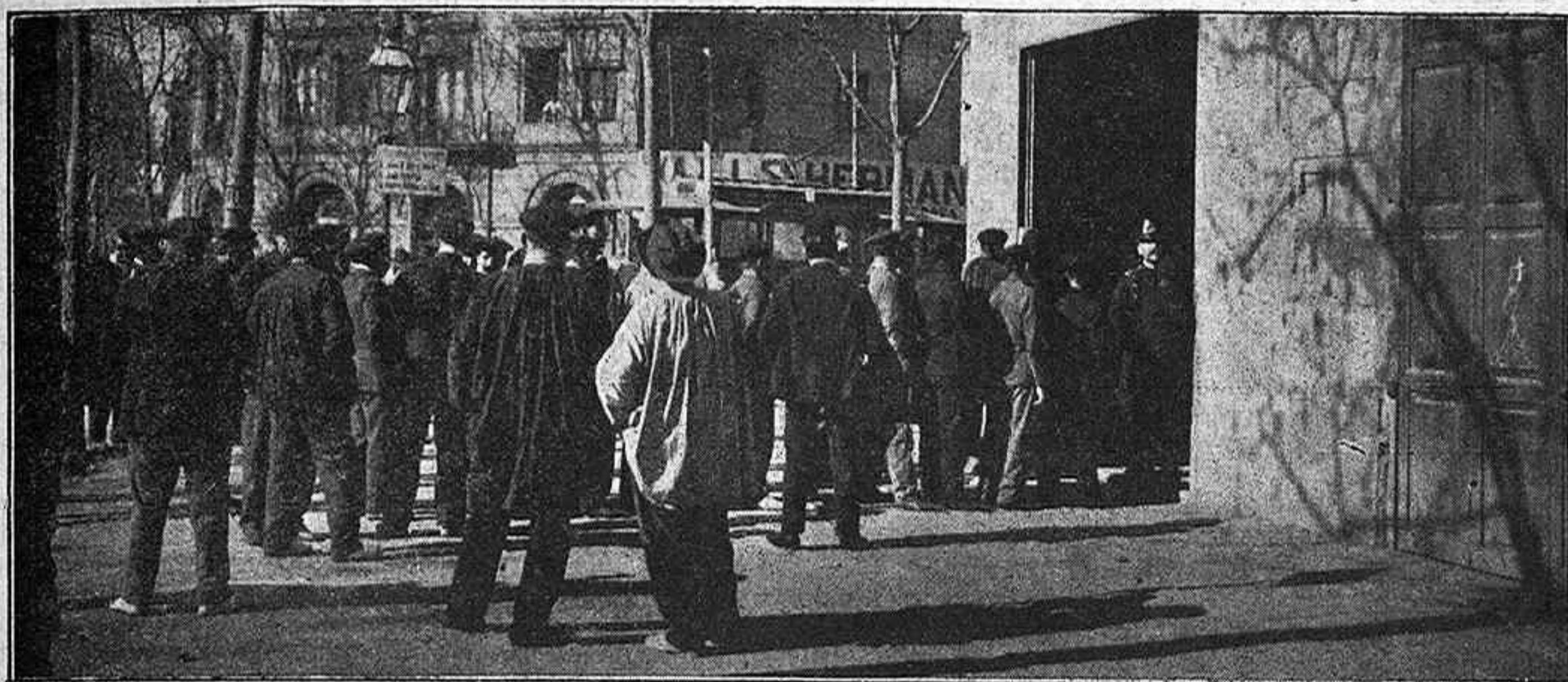
—¿Li han vingut á portar noticias?

—No, senyor: no ha vingut ningú.

—Y donchs, ¿cóm ho ha sapigut?

—He vist passar al Sr. Pinilla, que probablement ve-

LA JORNADA ELECTORAL Á BARCELONA

Electors fent quá á la porta d' un colégi.

La Guardia Civil, encarregada de mantenir l' ordre.

Cacheando al cos electoral.

nía de la *Casa del Pueblo* y anava molt motxo. Casi bé m' ha fet llástima.

La frasse del diumenje:

— ¡Y qué bé 's troba un, després de haver votat!

No n' hi havia pochs ni gayres de barcelonins que, fent un gran sospir de satisfacció, la pronunciaven.

Decididament, el Sr. Ossorio y Gallardo va portarse com deurían ferho sempre las autoritats de Barcelona.

Se proposá contribuir á la sinceritat de la elecció, posant á cubert de tot atropello el dret dels ciutadans, y cumplí aquest propòsit de una manera intatxable. La forsa pública, perfectament distribuïda, vigilava sense destorbar. Y ell en persona recorregué 'ls colegis, mentres durá la elecció. Es á dir: el Sr. Ossorio y Gallardo diumenje 's va tirar al carrer.

Cert que, en que guanyessin els uns ó els altres, res li anava ni li venía. Pero no per aixó es menos de alabar la seva imparcialitat.

En el torneig entre 'ls solidaris y els anti-solidaris si-gué un jutje de camp irreprotxable.

Lo mateix el dissapte que 'l diumenje, els agents de l' autoritat paravan al mitj del carrer á qui millor els hi venía en gana, y després de palparlo per tot arreu, si li trobaven alguna arma li prenían.

Naturalment que aquest escorcollament no té res de agradable, sobre tot quan se practica sense com va ni com costa y ab manifesta indiscreció.

Perque dels que van armats n' hi ha molts, moltíssims, que no hi van per' ofendre á ningú, sino pera defensarse contra qualsevol atropello ó agressió.

Afortunadament, diumenje, els kabilenys, ensumant que si 's desmandavan havían de rebre, varen decidirse á fer bondat de la bona, ab lo qual lograren fer un estalvi considerable de árnic y desfilas.

Donava gust recorre 'ls colegis á las primeras horas del matí.

¡Quína aglomeració per tot arreu! ¡Y per tot arreu, quin ordre més admirable!

Las fileras d' electors que anavan entrant per rigurós torn de formació, arribavan fins molt enllá del carrer.

Un solidari que recorria 'ls colegis, al veure aquest espectacle repetit per tot arreu, digué:

— ¡Ja ho sabia jo que aquestas eleccions portarían molta *quía*!

Datos complerts del escrutini.

Vots emesos: 51,014. Votaren un 60 per 100 dels electors inscrits en las llistas. Pera compendre tota la importancia de aquest numerós contingent hi ha que tenir en compte que quedá descartat de la elecció tot el districte primer. Si aquest hagués votat, en la mateixa proporció, el número de vots s' hauría aproximat á 70,000.

Y aixó en unas eleccions provincials que, fins ara, á penas si havían apassionat á ningú.

Dels 51,014 vots emesos ne corresponen 32,420 á *Solidaritat catalana* y 18,594 á la conjunció lerrouxista-caciquista-anti-solidaria. Diferencia en pró de la primera: 13,826 vots.

Barcelona, donchs, s' ha pronunciat en pró del gran moviment del poble catalá, y tot induheix á creure que en las próximas eleccions generals, aqueix pronunciament será encare més expressiu, eloqüent y aclaparador.

Com á resultats positíus, aquests son encare més brillants.

Set candidats presentá *Solidaritat catalana*, y tots set van á la Diputació provincial. Sis ne presentá la conxorxa lerrouxista-caciquista-anti-solidaria, y cinch se 'n anaren á l' aygua, resultantne elegit un no més, y encare per minoría, ó com si diguessim, per almoyna.

El Sr. Pich podrá anar á la Diputació Provincial, á fer lo que 's proposava realisar en l' Ajuntament, sense que 'ls electors li permetessin. Ara, per últim, podrá venjar els desastres de Cavite y Santiago de Cuba.

En els districtes de Catalunya 'l triomf de *Solidaritat catalana* ha sigut complert.

Vilanova-San Felfu; Igualada-Vilafranca; Girona; Olot-Puigcerdá, La Bisbal y Tremp-Viella, forman un coro victoriós que s' uneix á la gran cantata de la capital catalana.

Algú dirá plé de despit:—Catalunya es un foco de *inmoralitat*. Per no veure certas cosas no 'm quedaré mes remey que tocar pirandó.

Un antich cabecilla, que tenía encalabrinats á alguns infelissos, un día 'ls vá oferir armas á deu duros el fusell.

Y 'n vá vendre moltíssims, realisant un magnífich negoci, dat que, segons vá saberse després, eran fusells de desetxo, que á n' ell no li havían costat mes que dos duros pesa.

Pero encare vá haverhi mes, segons contan las crónicas.

Sucehí que las autoritats, avisadas no se sab per quí, desarmaren un per un als que havían comprat aquellas armotas. Ab lo qual evitá que 'ls que las possehían prenguessin mal.

Y contan també las crónicas, que quan las autoritats, pera desferse'n las posaren á subasta, l' antich cabecilla, de sota má las vá adquirir de nou per un tres y no res, ab l' intenció de tornar á fer negoci ab els incautes.

Aixó vol dir qu' en els tráfechs y negocis polítichs, hi ha cada espavilat que 's pert de vista.

Ha mort D. Manuel Planas y Casals, l' hereu Pantorrilles, com li deyan en els temps en que caciquejava.

Durant un bon número d' anys ab las sevas trassas y manyas havia arribat á ser l' amo absolut de Barcelona y sa provincia. Igual quan governavan els conservadors que 'ls lliberals, aquí no 's movía una fulla sense 'l seu permís.

Peró per ff' l poble 's despertá, y D. Manuel caygué quan se li acabá 'l burro. Llavoras tingué 'l bon acort de retirarse formalment de la política, reconeixent que 'l caciquisme á Barcelona era un cadáver sense resurrecció possible.

¡Cosa rara! El Sr. Planas y Casals morí dilluns, algunas horas després del triomfal esclat de *Solidaritat catalana*.

Els lerrouxistas presentaren candidats á Vilanova-Sant Felfu, á Girona, y á Vilafranca-Igualada, y á tot arreu sigueren vensuts y arrollats.

Ja no serviren ni tan sols pera destorbar l' actuació de *Solidaritat catalana*.

Aixó es lo que succeheix en totas las revingudas. La farda se 'n vá riu avall.

Dimecres morí á Badalona el conegut industrial don Vicens Bosch, una de las figuras més simpáticas de la vehina població, en la qual hi tenía segurament per amichs á tots els vehins.

Al deplorar la pèrdua d' un ciudadá que tant treballá per la prosperitat y 'l bon nom de la nostra terra, enviém el més sentit pésam á la seva familia, especialment als nostres bons amichs el fill del difunt, D. Francisco, y la seva filla política D.ª Julia Sala.

Ens sab molt greu que 'l nostre bon amich (encare que anti-solidari) D. Joan Cañellas Ribas, s' haja prés tan á la valenta un *esquellot* que li dedicárem, á propòsit de un seu article plagat d' erradas de imprenta y ab alguna que altre falta gramatical. De aquest assumpto tan insignificant se 'n ha volgut fer una qüestió de partit. No 'ns extranyá que aixís procedissen alguns lerrouxistas mataronins, que sense tenir res que veure en la qüestió, en un periódich que publican en aquella ciutat se mostraren altament ofesos contra 'l Sr. Roca y Roca, quí per cert no tingué art ni part en la publicació de aquell *esquellot*. Pero que l' interessat haja incorregut en la mateixa vulgaritat, francament ens causá una gran sorpresa, puig el teníam per home superior á certas preocupacions.

Quan ens disposavam á contestar una carta que 'ns dirigí, la vejerem publicada en *El Progreso*, y per cert que

EN VISTA DEL DESASTRE

—Fet y fet, crech que lo millor será declararnos solidaris.
—Es lo que també jo pensava; pero ¿ja 'ns voldrán?

també—si será desgraciat el nostre amich!—está empedrada de erradas, y ostenta además alguna que altra falta de gramática. «No necesitaba yo —dijo— tener el talento de usted para *preveer* los frutos que tal amalgama había de producir.» El verb *preveer* no figura en el Diccionario, porque no vol dir res. Se diu *prever* (ver anticipadamente) y no *preveer*.

Aquestas amistosas advertencias res tenen que veure ab la política, y podría ser el Sr. Cañellas un solidari dels més entusiastas, y nosaltres no deixariám de fer notar las sevas faltas gramaticals, en las quals per altra part hi sol incorre tothom, inclús els que exerceixen el magisteri, sens detriment de la seva reputació profesional.

Teatros que desapareixen.

Un d'ells el *Nuevo Retiro*, ja mitj ofegat per las construccions particulars. Avants tenia entrada per la Granvia: després se vejé obligat á reduhir el seu accés al carrer de la Diputació. Y ara, per fi, 's retira de la escena... ó parlant ab més propietat, la escena 's retira d'ell.

L'últim acte celebrat en aquest local sigué 'l gran *meeting* de presentació de la candidatura de *Solidaritat catalana*, que tingué efecte la tarde del día 3 del corrent.

L'altre es el *Tivoli*.

Pero aquest no está destinat á morir sino á transformarse. Se parla de un projecte molt grandió, que po-

drá tenir realisació si l' Ajuntament prescindeix de certas exigencias de la Lley d' Ensanxe, que, quan se tracta d' edificis públichs, no tenen rahó de ser.

Barcelona celebrará molt que l' actual barraca se converteixi en un edifici *comme il faut*.

Ha resultat que las bombas del diumenje no portavan gayre malicia.

Eran artefactes *estrepitosos*. Bombas electorals. Un medi per esglayar á la gent pacífica, retrayentla de anar á emetre 'l vot.

Per aquest ayre de familia no es gens difícil conjecturar la seva procedencia. Estarian afiliadas á la política del soroll. Molt soroll y pocas nous.

Regla segura pera enterarse de lo que diu *La Gaceta oficial del Celeste Imperio*, tan fertil en patranys y invencions.

Tot lo que vejeu que s' atribuheix als solidaris, ja podeu dir sense temor d' errarvos, que 'ls anti-solidaris ho han realisat. Feuho aixís, y no 'us equivocareu may.

Un elector deya:

L' elecció de diumenje no sigué més que un aperitiu. El gran ápat vindrá ab las eleccions generals. Lo qu' es el vermouh del diumenje, á *Solidaritat catalana* li ha deixat una fam de llop.

El Progreso, publicava unas advertencias algun tant

pinxescas, per estimular als electors anti-solidaris. En una d'elles s'hi llegia:

«Me dan una papeleta; pero veo aquí dos equivocaciones, yo me llamo Juan Clot Gros, carpintero, y aquí dice Clot Gras, cerrajero.»

Donchs, vegi, *El Progreso*: per mí ha de dir *Clot Gros* y no *Clot Gras*.

Perque 'l Clot que 'l diumenje s'encarregá de obrir Barcelona al lerroixisme havia de ser molt *gros* y sobre tot molt *fondo*.

La *Gaceta Oficial del Celeste Imperio*, indignada—y la veritat es que li sobra rahó—ab el colossal triunfo electoral de la Solidaritat catalana, d'íu que lo que hauríam de fer els solidaris es «amagar la nostra victoria.»

Cregui la *Gaceta* del xinos que la complauríam ab molt gust, sisquera per la humilitat ab que ho solicita; pero hi ha un inconvenient...

¿Vol que li diguém quín es?

Que la nostra victoria es tan gran, que francament... no sabém ahónt amagarla.

Un'altra *metedura* de *El Liberal* del pleno éxito.

Burlantse aquest día d'un manifest en el que un grupo de castellans feya públicas las sevas simpatías per la Solidaritat y que, efectivament, no portava més que 26 firmas, deya entre irónich y graciós:

«Veintiseis castellanos: todos los que se ha podido reclutar.»

Y s' quedava tan satisfet...

Tan satisfet, que s' olvidava de que ell, el mateix *Liberal*, llansant al vol las campanas com si s' tractés d'un aconteixement extraordinari, havia publicat el día avans un altre manifest en contra de la Solidaritat, firmat per alguns obrers.

Y ¿saben cuántas firmas portava aquest document, tan espantosament trascendental que treya de pollaguera al *Liberal* y demás companys lerroixistas?... ¡Deu!...

Práctich com es el diari del pleno éxito en restar—si guin simpatías, siguin cantitats—veji si de 10 á 26 no n' hi van setze.

Setze tantos de ventatja que 'ls solidaris castellaus tenen sobre 'ls obrers antisolidaris.

¡Hola!... Un article de *El Progreso*:

¡Victoria!

Veyám quí 'l firma.

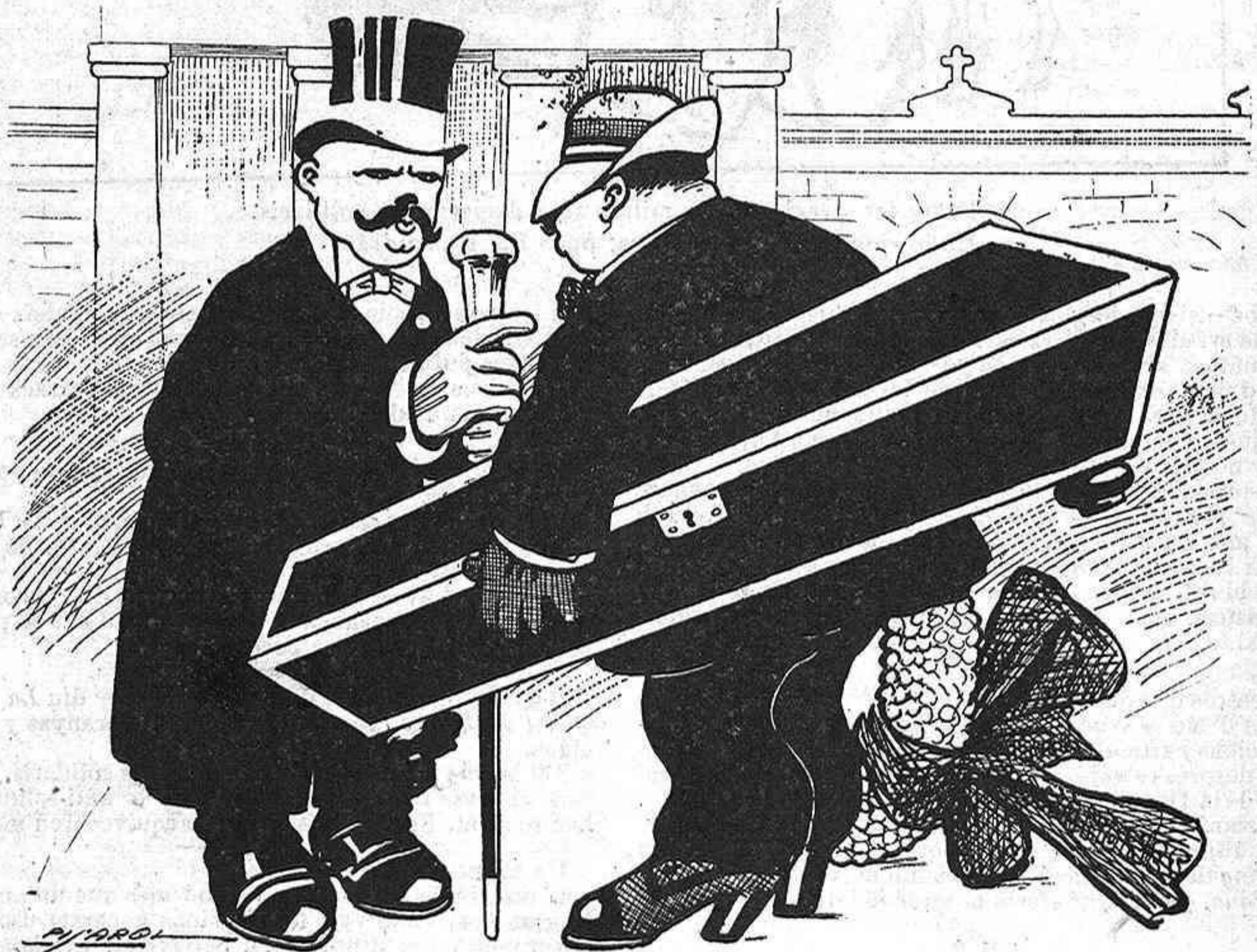
Luis Zurdo de Olivares.

¡Ah! Bah!... No val la pena de llegirlo.

De segur que deu referirse al gremi de vaquers.

Ara resulta, segons *El Progreso*—en aquests assumptos sempre ben informat—que alguns individuos de la Associació Euterpense dels Coros de 'n Clavé s' han venut al or solidari.

UN AUTO-ENTERRAMENT

—¡Cóm!... ¿Vosté mateix es el que...

—Jo mateix m' he matat; jo mateix haig d' enterrar-me.

¡Ditxós or solidaril... ¡Bé n' ha arribat á fer de dolent-terías!...

Ha servit pera comprar vots;
Pera comprar periódichs;
Pera comprar influencias;
Y ara fins serveix pera comprar coristas.
¡Un derrotxe en tota la extensió de la paraula!

No es el nostre ofici donar consells; pero, si la Solidaritat ens ha d' escoltar, ens permetrém la llibertat de recomenarli que hi vaji en compte ab el seu or.

Perque si nó, ab el consúm que n' está fent, per or que tingui enmagatzemat, el millor día l' acaba.
Y llavoras, ¿de qué faría mánigas?
Y 'l pobre *Progreso*, ¿de qué faría bolas?

El diari de *ex-mayor circulación* del carrer de Lauria s' empenya en negar las sevas concomitancias ab D. Alejandro.

Pero, al mateix temps que las nega, publica unas cartas firmadas per un tal «Jaime de la Rambla.»

¿Ho veu *El Noticiero*? ¿Ho veu com sense adonarse'n confessa ell mateix el rum-rum general?

Perque hi ha que advertir que en Lerroux també n' es de la Rambla, (població de la provincia de Córdoba.)

Per lo tant, si no son parents ó correligionaris, quan menos son paysans.

¿Volen riure una mica?... ¡Atenció!

Primera toma:

El Progreso del altre dilluns, referintse als successos ocorreguts en el memorable meeting del teatro Condal:

«El que inició los tiros fué un agente de policia.»

El Progreso del dijous:

«Está desprovisto de fundamento que un policia hubiese disparado.»

Segona toma:

El Progreso del día 7:

«Hoy ha salido para Valencia el Sr. Borjas.»

El Progreso del mateix día:

«Mañana tendrá lugar un mitin al que asistirá el señor Borjas.»

Y 'ls xinos, res; tan campants.

Xascarrillo de postres:

Conversa íntima entre mares de familia.

—¡Y quíns disgustos, y quíns penas, y quíns fatichs me dona la quitxalla!

—No me 'n parli, senyora, no me 'n parli. Jo sempre ho dich: ¡Qué ditxosas son las mares que no tenen fills!

EPIGRAMAS

—¿Sabs qu' está molt bé, Joan, aquest burro que has pintat?
—¿Cóm no, si l' he dibuixat teninte á tú al meu davant?

Digué en Pau á la María:
—Sens tú, viure no podré.
—Y es clá!—interrompé sa tía— ¡com que la noya 't manté!

Va pintar á la paret un geperut l' Antón Cava,

QUARESMAL

—¡Ayay!... ¿No n' hi ha prou ab la butlla pera poder menjar carn?
—No, senyor: es precis, además, tenir quartos per comprarne.

«CON LA MÚSICA Á OTRA PARTE»

—Vés, ceguet, vés, que á Barcelona aquestas tonadas may hi han tingut salida. Aquí no 's balla altre ball que la sardana del amor.

y aquell que 'l veyá, exclamava:
—¡Quín geperut més ben fet!

—Ab la filla de l' Eloy
may te veig ara, Agustí;
¿que potsé vareu tení
alguna cosa?

—Sí, un noy.

E. QUERALT F.

Un jove *corrido* 'passa la vida divertintse, sense exercir altra professió que la de nebot ab una herencia á la vista.

Després de una llarga espera, que ja se li anava fent insoportable, per fi se li va morir l' oncle, y als pochos días—els grans dolors son curts—el jove, pera festejar el seu cambi de fortuna, oferí un gran sopar als seus amichs ab las sevas corresponents cocotas.

Ja eran las dos de la matinada quan un dels convidats s' adoná de que 'l jove anfitrió estava extés sobre una otomana, ab cara de no trobarse gayre be.

—Qué tens?—li pregunta l' amich.—Estás molt groch.

—No sé: he menjat y begut massa. 'M sembla que l' oncle m' ha fet mal.

Un aficionat al teatro, li deya á un cómich:

—¡Quí més felís que vosaltres!... Abrasseu á las damas, menjeu en escena, y sobre tot en certas produccions fins beveu xampany á tot pasto.

—Aixó sí que no—diu el cómich.—¡Bonich negoci farían las empreas si donguessin xampany de veras!

—Y donchs ¿qué donan?

—Gasseosa y gracias.
—¿Gasseosa en lloch de xampany? Aixó es enganyar al públich.

A un pobre xicot que va molt curt de quartos, se li espatlla 'l rellotje:

—¿Cóm m' ho faré pera ferlo adobar, si no tinch un céntim?

—Aixó ray—li diu un amich seu—¿no tens rellotje? Portal á empenyar.

TRENCA-CAPS

XARADA

Un *tersa-hu* per' *tres-hu-dos* en ell, un *segona-terça* va comprar, qu' era magnífich, encare que *segona* era. També va comprar un *ters* per' guardar la torre seva, que té al extrem de *total* hont al estfu s' hi recrea.

SAMUEL GRAN É LRURUETA

MUDANSA

De resultas de un gran tip de *tot* que 's va fé en Miquel, el fill gran de casa 'l Trip el día de San Manel, tan fort *total* ha tingut qu' hasta el metje ha declarat, que está molt desconfiat de tornarli la salut.

F. VIRGILI R.

TARGETA

C. CICA Y GALÍ

Una ópera italiana.

MUSCLUS

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de dona.
- 5 4 2 8 6 7 8.—Vireynat.
- 4 3 7 3 2 1.—Nom d' home.
- 2 2 3 4 3.—Aucell.
- 4 3 7 8.—Poble catalá.
- 4 5 6.—Riu d' Europa.
- 3 4.—Metall.
- 1.—Consonant.

J. M. R. (a) MARQUÉS DE LA SEBA

GEROGLÍFICH

X
:
E L Q
L O T O
T I A
:
Q E L
N O T A

A. DE P. CARARACH

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

J. BURGAS

JORDI ERÍN

EPISSODI DRAMÁTICH

Preu: 2 rals

PERICLE PIERI

DIVAGANT...

MONÓLECH

Traduït

PER

J. BURGAS

Preu: 2 rals

LA BARRICADA

per JEPH DE JESPUS

Preu: 2 rals

Apeles Mestres

POEMAS DE TERRA

Preu: 2 pessetas

CIENCIAS Y PACIENCIAS

PER

FRA NOI

Secrets de economia doméstica
Remeyns fàcils y baratos
Experiments de fisica recreativa
Fórmulas noves d' art culinari
Jochs y entreteniments casulans

(Un grapat d' ilustracions explicatives)

Preu: 1 pesseta

MANUAL PRÁCTICO

DEL

RETOCADOR FOTÓGRAFO

PER

J. Canalejo y Soler

Ptas. 1

Sortirà aviat

LA MARE

OBRA DE

SANTIAGO RUSIÑOL

Edició popular

Crónicas demoledoras

por JOSÉ PRAT

Ptas. 1

EL CONSEJERO

DE LOS

ENAMORADOS

LIBRO INDISPENSABLE

á todos los que tengan ó deseen tener relaciones amorosas

Lenguaje de las flores, del cigarro, del bastón, del abanico, del pañuelo, de las piedras preciosas, etc., etc.

Precio: 1 peseta

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

LAS ELECCIONS DEL DIUMENGE

Resúm general.